

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 204/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej A₃ advokátskou kanceláriou, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Katarína Hunčíková, ktorou namietala porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Nc 4/2017 zo 6. novembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]

(ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej A₃ advokátskou kanceláriou, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Katarína Hunčíková, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Nc 4/2017 zo 6. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalovanej je účastníčkou v občianskoprávnom konaní o vrátenie daru vedenom na Okresnom súde Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 154/2011. V predmetnom konaní nastala situácia, kedy mal o veci rozhodnúť Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“), no sťažovateľka podaním z 8. septembra 2017 vzniesla námietku zaujatosti proti všetkým sudcom krajského súdu. Najvyšší súd v napadnutom uznesení posudzoval opodstatnenosť vznesenej námietky zaujatosti sudcov krajského súdu len vo vzťahu k tým jeho sudcom, ktorí majú ako zákonní sudcovia rozhodnúť o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a rozhodol tak, že *„Sudkyne Krajského súdu v Trenčíne Mgr. Zuzana Holúbková a Mgr. Martina Trnavská nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 17 Co 363/2017, 17 Co 364/2017 a sudkyne Krajského súdu v Trenčíne JUDr. Alena Záhumenská a JUDr. Ľubica Bajzová sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 17 Co 363/2017, 17 Co 364/2017.“*

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že najvyšší súd vylúčil pre zaujatosť iba dve sudkyne krajského súdu a uvádza, *„... že ako dôvod zaujatosti okrem pomeru k jej osobe (s tým sa súd vysporiadal) ako ďalší a pre ňu kľúčový dôvod pre úplné vylúčenie sudcov tohto súdu je aj ich pomer k veci; spočívajúci v tom, aby sa spor skončil konkrétnym spôsobom. Najvyšší súd SR sa v rámci rozhodovacieho procesu o námietke zaujatosti obmedzil výlučne na preskúmanie obsahu vyhlásení jednotlivých sudcov, ktorí o sebe tvrdili, že sú nezaujatí a tvrdenia sťažovateľky, že napriek ich vyhláseniam sa tak nesprávajú, podložené konkrétnymi objektívnymi faktami, vyplývajúcimi z ich doterajšej rozhodovacej*

činnosti v rámci prebiehajúcich odvolacích konaní, týkajúcich sa tej istej nehnuteľnosti s takmer totožným okruhom účastníkov, označil len za subjektívne (nepodložené) dojmy sťažovateľky... Pokiaľ však sudca v konaní postupuje tak, že v rámci rozhodovacej činnosti opakovane označuje jednu sporovú stranu za porušovateľa dobrých mravov, hoci okrem osočovania protistrany (s majetkovým záujmom na výsledku sporu) nemá na takéto závery jediný dôkaz, ide o nepripustné nadržovanie a porušenie zásady rovnosti strán v spore.“

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti kritizuje rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu vo viacerých občianskoprávných sporoch, v ktorých je účastníčkou konania.

Napokon sťažovateľka uvádza: „... Najvyšší súd SR v odôvodnení namietaného uznesenia nedal uspokojivú (žiadnu) odpoveď na jednu, ale kľúčovú otázku nastolenú sťažovateľkou v nej vznesenej námietke zaujatosti, či medzi sudcami tohto súdu a sťažovateľkou naozaj existuje v uvedených pochybnostiach taký vzťah, ktorý by objektívne mohol spochybňovať ich nezaujatosť (nestrannosť), s ohľadom na doterajší postup sudcov tohto súdu (bez ohľadu na osoby a obsadenie senátu) k osobe a k právam sťažovateľky, spočívajúci v tom, že súd II. inštancie, vylúčenia ktorého ako celku sa domáha, nadržuje protistrane, ktorú zneužívaním práva cielene ochraňuje pred dražbou domu, na úkor vlastníckych práv sťažovateľky. Najvyšší súd SR postupoval v rozpore s čl. 2 ods.1,2 a čl.3 ods. 1 CSP, pričom ignoroval ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít, vrátane judikatúry ESLP vo veciach vylúčenia sudcov citovaných v námietke zaujatosti, ignoroval nález Ústavného súdu SR I.ÚS 616/2012 v obdobnej veci. Sťažovateľka poukazuje na konštantnú judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že základné právo na súdnu ochranu a v jeho rámci právo na prerokovávanie a rozhodnutie veci neustranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v občianskom súdnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z jeho ďalšieho rozhodovania pre zaujatosť v zmysle ustanovení § 49 ods. 1 CSP.“

Sťažovateľka preto navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné ústavné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Nc 4/2017 zo dňa 6.11. 2017 porušené bolo.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Nc 4/2017 z 6.11 2017.

Zaväzuje odporcu, aby v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu zaplatil spoločne a nerozdielne náhradu trov právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

Podľa § 52 ods. 1 CSP strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky založené na jej tvrdení, že najvyšší súd pri rozhodnutí o jej námietke zaujatosti sudcov krajského súdu jednak nerozhodoval o vylúčení všetkých sudcov krajského súdu a jednak sa nevysporiadal s dôvodmi vylúčenia sudcov pre ich pomer k veci a ich pomer k sťažovateľke, čím mal porušiť jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

K určení rozsahu sudcov, o vylúčení ktorých rozhodoval, najvyšší súd uviedol: „Najvyšší súd posudzoval opodstatnenosť vznesenej námietky zaujatosti sudcov Krajského súdu v Trenčíne len vo vzťahu k tým jeho sudcom, ktorí majú ako zákonní sudcovia rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie. Zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom (pozri napr. I. US 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01).

Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Trenčíne na rok 2017 vec v odvolacom konaní má prejednať senát 17 Co zložený z predsedu senátu Mgr. Ivan Kubínyi a členiek senátu JUDr. Gabriela Janáková a Mgr. Zuzana Holúbková. Nakoľko JUDr. Gabriela Janáková bola uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2013 sp. zn. 7 Nc 55/2013 vylúčená, bola na základe pokynu predsedu Krajského súdu v Trenčíne určená za tretieho člena senátu náhodným výberom zo zastupujúcich sudcov JUDr. Alena Záhumenská. Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Trenčíne na rok 2017 zastupujúcimi sudcami za JUDr. Gabrielu Janákovú súd v 1. rade JUDr. Ľubica Bajzová, v 2. rade JUDr. Alena Záhumenská a v 3. rade Mgr. Martina Trnavská. O vylúčení, resp. nevyhlúčení predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyho Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodoval, pretože o jeho nevyhlúčení bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2013 sp. zn. 7 Nc 55/2013.“

Vzhľadom na už uvedené najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodoval o vylúčení sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej, Mgr. Martiny Trnavskej, JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Ľubice Bajzovej.

Ústavný súd konštatuje, že proti postupu najvyššieho súdu, ktorý sa v rámci námietky zaujatosti sťažovateľky zaoberal iba zákonnými sudcami, a nie všetkými sudcami krajského súdu, nemožno mať žiadne výhrady. Tento postup je výsledkom ústavne súladného výkladu § 49 ods. 1 CSP, podstatou ktorého je vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu. Prejednávať a rozhodovať spor môže len zákonný sudca, a teda posudzovať potenciálnu zaujatosť iných ako zákonných sudcov je zbytočné, pretože títo nebudú participovať na rozhodnutí týkajúcom sa sťažovateľkinej veci.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému pomeru sudcov krajského súdu k prejednávanej veci uviedol: *„V danom prípade je námietka zaujatosti sudcov Krajského súdu v Trenčíne odôvodňovaná tým, že v danom prípade medzi žalovanou a sudcami odvolacieho súdu existuje taký vzťah, ktorý by objektívne mohol spochybňovať ich nezaujatosť (nestrannosť) s ohľadom na doterajší postup sudcov tohto súdu k osobe a k právam žalovanej. Namietala, že zaujatosť krajského súdu ako celku pramení z osobnej averzie voči žalovanej.“*

Sťažovateľka ani vo svojej sťažnosti ústavnému súdu nepodporila namietaný pomer sudcov krajského súdu k jej prejednávanej veci (predmetom ktorej bolo vrátenie daru) žiadnymi relevantnými argumentmi. Rovnako ako v námietke zaujatosti, o ktorej rozhodoval najvyšší súd, tvrdila, že vzťah sudcov k rozhodovaniu v jej veci je založený ich doterajšou rozhodovacou činnosťou. Sťažovateľka ale neuviedla žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá založiť záujem sudcov, ktorí mali rozhodovať na druhom stupni o jej konkrétnej občianskoprávnej veci, na prejednanom spore. Sťažovateľka si očividne neuvedomila § 52 ods. 1 CSP, podľa ktorého dôvodom na vylúčenie sudcu nemôžu byť okolnosti, ktoré spočívajú v jeho rozhodovacej činnosti. Najvyšší súd sa teda pri rozhodovaní o námietke zaujatosti vo vzťahu k dôvodom vylúčenia sudcov pre ich pomer k prejednávanej veci ani nemohol zaoberať rozhodovacou činnosťou

sudcov, pretože podľa Civilného sporového poriadku táto nemôže byť dôvodom na vylúčenie sudcu.

Ústavný súd taktiež poukazuje aj na rozpor v samotnej sťažnosti sťažovateľky adresovanej ústavnému súdu. V úvode sťažnosti sťažovateľka výslovne uvádza, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení dostatočne vysporiadal s dôvodom zaujatosti pomeru sudcov k jej osobe (na rozdiel od pomeru sudcov k prejednávanej veci), ale neskôr argumentuje, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nedal uspokojivú odpoveď na otázku, či medzi sudcami krajského súdu a sťažovateľkou existuje taký vzťah, ktorý by mohol spochybňovať ich nezaujatosť.

V napadnutom uznesení najvyšší súd vo vzťahu k osobnému pomeru medzi zákonnými sudkyňami a sťažovateľkou uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nemožno prisvedčiť dôvodom námietky zaujatosti uplatnenej žalovanou voči zákonným sudcom Krajského súdu v Trenčíne. Z obsahu spisu totiž nevyplýva, že by zákonní sudcovia Krajského súdu v Trenčíne javili známky zaujatosti voči žalobkyni, a to z hľadiska ako subjektívnej nestrannosti, tak ani z hľadiska objektívneho aspektu nestrannosti sudcu. Samotný subjektívny názor žalobkyne, že u zákonných sudcov sú dané okolnosti vylučujúce ich z prejednávania a rozhodovania sporu, nemôže bez ďalšieho zakladať dôvod pre legitímne obavy z ich nestranného a nezaujatého rozhodovania. Obava (pocit) z nestrannosti, nestačí na založenie dôvodných pochybností o nedostatku nezaujatosti vzhľadom na právne (ústavné i zákonné) garancie nezávislosti sudcov a zákonné povinnosti sudcov konať vo veci bez predsudkov, nezávisle a nestranne.

Sudkyňa Krajského súdu v Trenčíne JUDr. Alena Záhumenská, ktorá sa vyjadrila tak, že sa cíti byť zaujatá vzhľadom na priateľský vzťah so žalovanou, teda že majú vzťah osobný, bližší než pracovný, už bola vylúčená z dôvodu zaujatosti voči žalovanej rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. júna 2016 sp. zn. 1 Nc 6/2016, z 13. septembra 2016 sp. zn. 1 Nc 8/2016 a z 8. decembra 2016 sp. zn. 5 Nc 8/2016 v iných sporoch vedených na Krajskom súde v Trenčíne (sp. zn. 6 Co 187/2016, 19 Co 319/2016, 6 NcC 30/2016) a dôvody zaujatosti naďalej trvajú; a v prípade sudkyne Krajského súdu

v Trenčíne JUDr. Ľubice Bajzovej, ktorá uviedla, že sa vo veci cíti byť zaujatá, nakoľko vo vzťahu k žalovanej došlo k zmene v ich vzťahoch, tykajú si, stretli sa na spoločnom podujatí aj mimo pracoviska a má k nej priateľský vzťah, najvyšší súd dospel k záveru, že vzťah uvedenej povahy a intenzity v spojitosti so subjektívnym vnímaním povahy takéhoto vzťahu namietaných sudkýň k žalovanej zakladá skutočnosť relevantnú z hľadiska § 49 ods. 1 CSP a je dôvodom pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v danom spore. Takto definovaný vzťah (priateľský, či súkromný) zakladá pochybnosť o nezaujatosti namietaných sudkýň pre ich pomer k strane sporu z oboch sledovaných hľadísk (tak zo subjektívneho, ako aj objektívneho) a je spôsobilý naplniť zákonné predpoklady pre vylúčenie sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Ľubice Bajzovej z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 17 Co 363/2017, 17 Co 364/2017.

V prípade sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovej, ktorá k vznesenej námietke zaujatosti sa vyjadrila tak, že síce žalovanú pozná z bývalého pracoviska ako kolegyňu, avšak s ňou bližší vzťah nemá a necíti sa byť zaujatá, nadriadený súd ju nevyvylúčil z prejednávania a rozhodovania v tomto konaní; z námietky žalovanej a ani z ďalšieho obsahu spisu neboli zistené žiadne okolnosti relevantné z hľadiska § 49 ods. 1 CSP, ktoré by boli objektívne spôsobilé spochybniť nezaujatosť sudkyne.

Sudkyňa Krajského súdu v Trenčíne Mgr. Martina Trnavská v písomnom oznámení uviedla, že sa cíti byť zaujatá, žalovanú osobne pozná, nemá s ňou osobný blízky vzťah, bola jej kolegyňou na Okresnom súde Trenčín.

V tejto súvislosti treba uviesť, že samotná skutočnosť, že sudca sa zo svojho osobného pohľadu domnieva, že v jeho prípade by mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti, bez ďalšieho nezakladá dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania sporu, a to najmä nie vtedy, ak okolnosti, z ktorých sudca subjektívne vyvodzuje možnosť vzniku pochybností o jeho nezaujatom prístupe, nie sú ničím objektivizované alebo ak objektívne nemôžu viesť k legitímnym pochybnostiam o jeho nezaujatosti (k tomu porovnaj aj R 31/2014).

Najvyšší súd už opakovane vyslovil názor, že vzájomné vzťahy medzi sudcami sú založené na profesionalite a kolegiálnosti. Ak kvalitatívne znaky ich vzťahov neprekročia hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti, nemožno mať bez ďalšieho pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Až v prípade, že by vzájomný vzťah sudcov prerástol cez rýdzo

profesionálny rámec výkonu funkcie sudcu a nadobudol charakter bližšieho osobného vzťahu, išlo by o dôvod vylučujúci sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Nc 40/2014, 2 Nc 8/2015, 3 Nc 4/2016, 4 Nc 6/2015, 5 Nc 1/2015, 7 Nc 53/2013, 8 Nc 39/2014).

Aj ústavný súd zastáva názor, podľa ktorého (len) kolegiálne vzťahy medzi sudcami nemôžu byť dôvodom na spochybnenie ich nestrannosti a na ich vylúčenie z prerokovania sporu (viď napríklad IV. ÚS 345/09, IV. ÚS 124/2010, I. ÚS 352/2010).

Keďže nebol zistený žiaden dôvod, z ktorého by vyplynulo, že možno pochybovať o nezáujatosti sudkyne Krajského súdu v Trenčíne Mgr. Martiny Trnavskej v tomto konaní (§ 49 ods. 1 CSP), Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že túto sudkyňu nevylicil z prejednávania a rozhodovania v tomto konaní.“

Ústavný súd považuje závery najvyššieho súdu týkajúce sa osobného vzťahu sťažovateľky k vylúčeným aj nevyúčeným zákonným sudkyňiam za dostatočne odôvodnené, vnútorne konzistentné a zrozumiteľné. Najvyšší súd poukázal aj na skutočnosť, že obsahom práva na prerokovanie sporu nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie sporu nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom. Uvedené reflektuje aj judikatúra ústavného súdu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať

sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa názoru ústavného súdu neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohla viesť k záveru o vyslovení ich porušenia. Ústavný súd preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018